1. Desenul Emei

Într-o după-amiază de început de primăvară, pe macadamul străzii Fortuna se auzi bocănitul a trei încălțări: doi pantofi negri și un bocanc indigo. Pantofii negri din piele – unul stâng și altul drept – pășeau ritmic, uniform, în timp ce bocancul pentru piciorul drept făcea pași săltăreți. Apoi bocănitul săltăreț se întrerupse brusc pentru a fi continuat de un bocanc de aceeași culoare, dar pentru piciorul stâng. La colțul străzii, încălțările încremeniră, bocancului stâng alăturându-i-se și bocancul drept, iar cele patru picioare rămaseră nemișcate, deși de lângă trotuar pornise pe drumul său o singură mașină.

– Ai văzut, bunicule? strigă posesoarea bocancilor, o fetiță blondă cu codițe, de doar opt ani. Se auzea după voce că adineaori fusese martora unei întâmplări cu totul neobișnuite.

– Ce s-a întâmplat? întrebă bătrânul.

– Un corb păcuriu a băgat ceva sub roată, apoi după ce a plecat mașina, corbul s-a întors după acel ceva.

– Corbii sunt foarte isteți, Ema, zâmbi bunicul. Așa fac și cu nucile, știai? Când nu reușesc să spargă coaja, lasă treaba pe seama mașinilor.

Ema rămase cu gura căscată de uimire. Auzise adesea că păsările migratoare zboară în fiecare an în Africa, apoi primăvara se întorc la cuiburile lor, se obișnuise și cu papagalul Ciri, care știa să-i imite pe toți din familie, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre iscusința corbilor.

– Să mai stăm puțin, poate mai vine unul, se rugă de bunicul, dar el o luă de mână.

– Trebuie să pornim, suntem așteptați.

Ema își continuă pașii fără să crâcnească, hotărâtă însă ca acasă să deseneze neapărat corbii spărgători de nuci din cetate.

Nu merseră prea mult, căci strada Fortuna a și dat în Piața Sfintei Treimi, unde – ca de obicei – era mare învălmășeală.

Grupuri de turiști se grăbeau dinspre Biserica Matias spre Palatul din Cetatea Budei, alții croindu-și drumul către Bastionul Pescarilor. Ema și bunicul ei s-au dus încet către intrarea în Biserica Matias, dar nu s-au oprit la casa de bilete, ci, pur și simplu, au salutat gardianul și au pășit în biserică. Fetița fusese de multe ori aici, căci bunicul era organistul bisericii: cânta în timpul liturghiilor, susținea concerte și studia foarte mult în fiecare săptămână. Ema îl însoțea cu mare plăcere, căci în timp ce bunicul cânta, ea avea ocazia să se plimbe și să cerceteze cu atenție biserica, pe sunetele muzicii.

Uneori, o cuprindea și pofta de desenat: se așeza pe o bancă, își scotea caietul de desen și se cufunda în muncă. Îi plăcea să copieze modelele șerpuite ale coloanelor, alteori porumbeii pictați pe pereți sau pe Sfânta Elisabeta cu șorțul plin de trandafiri. Încercase să deseneze și orga, dar numeroasele tuburi îi ieșeau mereu strâmbe, așa că preferase să se oprească asupra vietăților. Acum însă nu avea chef de desenat. Se hotărî să dea roată prin biserică și să viziteze animalele ei preferate.

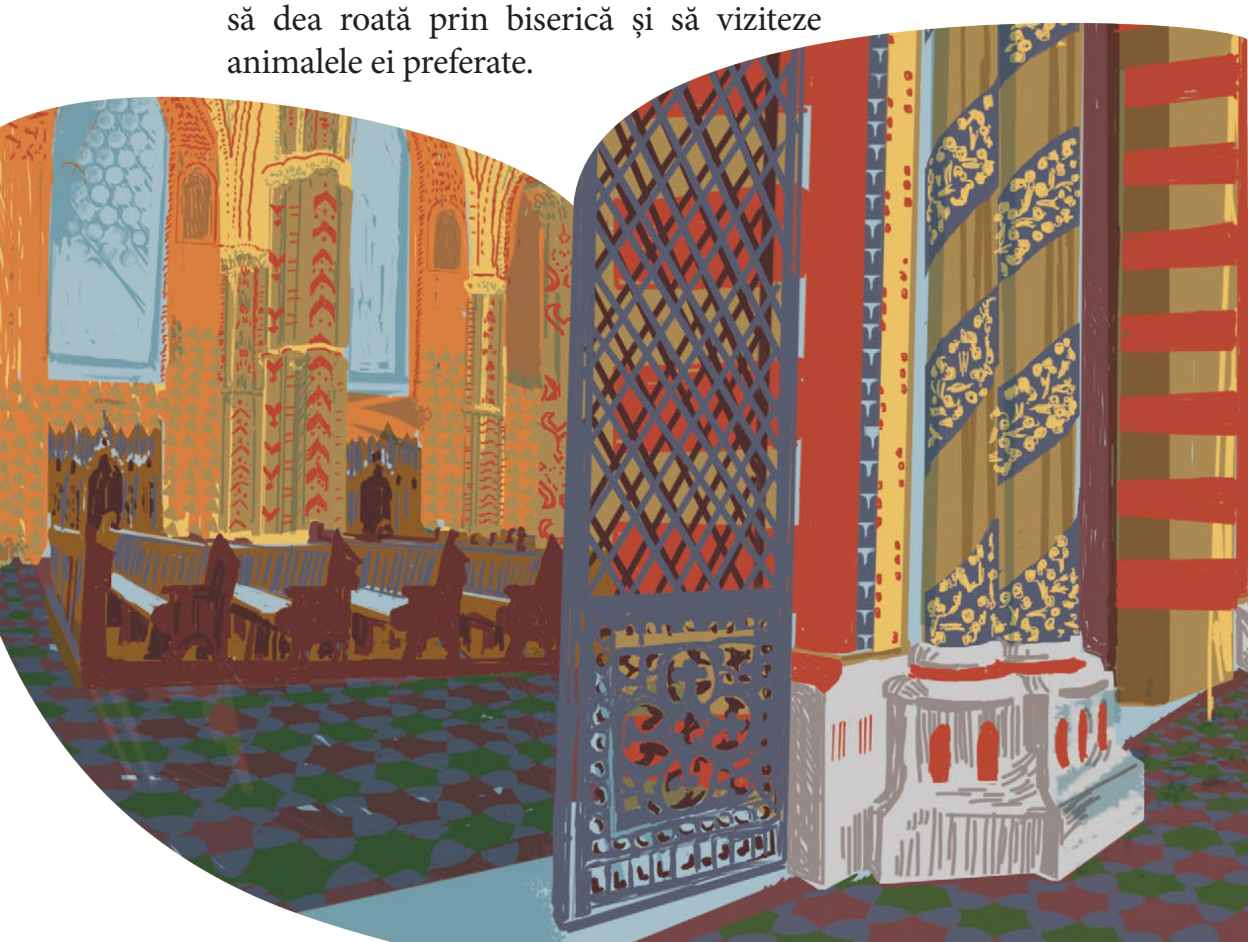

În stânga intrării principale, numără leii de la baza fântânii de botez, apoi admiră cerbii adăpându-se și pe mielul lui Dumnezeu, pictați pe pereți. Se uită pe furiș la un capitel pe care se învârtejesc balauri mușcându-se de coadă, apoi porni către capelele laterale.

În capela Sfântului Emeric aruncă doar o privire scurtă fără să se oprească, deoarece pereții de aici sunt ornamentați cu balauri. Apoi se îndreptă cu pași repezi către Capela Sfânta Treime, locul ei preferat, unde două figuri culcate, cioplite în piatră, marchează faptul că sub piatra funerară mare și lată se odihnesc un rege și o regină din trecut. Știa de la bunicul ei că în această capelă sunt păstrate sicriul regelui Bela al III-lea, respectiv al soției acestuia, regina Ana. Dar nu aceștia o interesau, ci leul și câinele sculptați cu multă migală, care vegheau de peste o sută de ani somnul perechii regale. Lângă cismele regelui, moțăia leul din piatră, reprezentând puterea, regatul pământesc. La picioarele reginei, stătea întins un câine sur, statuia simbolizând devotamentul.

Ema păși în capelă și se duse direct la leu.

– Deloc nu ești înfricoșător, șopti, mângâind coama cârlionțată a leului. Ești cel mai drăguț leu!

Făcu doi pași și ajunse lângă câine.

– Îmi doresc un cățeluș exact ca tine! oftă. Ce n-aș da să te trezești la viață și să te pot duce acasă!

Câinele din piatră o privi prietenos, cu ochii lui cenușii.

– Crede-mă, ți-aș fi un stăpân bun, explică Ema. Dar mama mi-a spus că nu mai vrea animale. Trebuie să mă mulțumesc doar cu Ciri, deoarece lui nu-i cade părul și nu trebuie dus la plimbare. Dar, sigur, nici ție nu-ți cade părul, nu-i așa?

Mângâie duios spatele câinelui din piatră. Era rece.

– Păcat că nu ai trupul cald și blana mătăsoasă, precum câinii adevărați. Știi ceva? Te desenez ca să vezi cum ai fi, dacă ai trăi!

Ema își scoase caietul de desen, se așeză pe jos și, cu genunchii pe podea, se cufundă în desenat. Din când în când, se uita la câinele din piatră, străduindu-se să redea cât mai exact trăsăturile, urechile clăpăuge, nasul mare și rotund. Și, între timp, îi vorbea.

– Vezi, acesta ești tu, iar aceasta sunt eu, în timp ce ne plimbăm afară, pe luncă. Aici venim cu mama primăvara pentru a culege flori de soc pentru sirop. E preferatul meu! Îți place și ție? Îți desenez câteva tufe care tocmai înfloresc. Îți place să te joci? Atunci îți desenez și o minge.

Ema privi cu satisfacție desenul. Era foarte vesel: pe cerul albastru, soarele își îndrepta razele în șapte direcții, lunca era înmiresmată de flori, iar în iarba înaltă se jucau Ema și cățelușul.

– Ești cel mai drăgălaș câine, oftă din nou fetița. Ești blând și șugubăț. Alb ca o floare de soc. Rămase puțin pe gânduri, apoi continuă.

– Știi ce? O să-ți spun Soc și, de câte ori vom ieși cu mama pe luncă, îmi voi aduce aminte de tine. Îmi voi imagina că te-ai ascuns printre tufe! Te voi striga uneori: Soc! Soc! Iar

mama se va mira: „Sigur că e soc, fetița mea, căci de aceea am venit: să culegem flori de soc pentru sirop“. Numai eu voi ști că, de fapt, se plimbă cu mine și cățelușul meu!

Ema îl mângâie din nou pe spate pe Soc.

– Acesta va fi secretul nostru, bine? Și nu trebuie divulgat nimănui!

Apoi ieși din capelă dansând, se așeză într-o bancă și, în timp ce bunicul cânta la orgă, ea desenă nenumărate imagini cu câini.

2. Furtuna

Vestea a fost adusă de pescărușii care zburau în cercuri deasupra Dunării; de la ei au preluat-o porumbeii care trândăveau prin preajma Bastionului Pescarilor, pentru ca, în final, să afle toate vrăbiile, coțofenele și ciorile din cetate că se apropia furtuna. Până când Ema și bunicul au ieșit din biserică, nori negri acoperiseră deja soarele, iar strada Fortuna se scufundase în întuneric. Ema scoase din geantă o jumătate de melc cu cacao pe care o păstrase din gustarea de la ora zece, pentru a o mânca în drum spre casă. Nici nu observă că o bucățică de melc căzuse pe trotuar.

Un porumbel dolofan a pornit spre firimitură, dar până să ajungă la ea cu mersul lui greoi, o vrăbiuță obraznică înhățase prada.

– Hei! Eu am văzut-o primul! se răsti porumbelul la vrabie, dar aceasta o luase deja de pe loc cu pașii ei săltăreți.

– Primul ia totul! pițigăi zeflemitor vrabia.

Porumbelul ar fi continuat cearta, dar vrabia zburase deja să caute un adăpost. Era și timpul, căci începuseră să cadă picături grele de ploaie, ca apoi, dintr-odată, să plouă cu găleata. Grupul de turiști care stătea lângă biserică s-a udat până la piele într-o clipită. Ema își trase pe cap gluga, capul

bunicului era, cât de cât, protejat cu o pălărie, dar, oricum, își grăbiră pașii ca să ajungă acasă cât se poate de repede. Spre norocul lor, nu aveau mult de mers: părinții Emei locuiau în apropiere de Poarta Vieneză, la începutul Aleii Babits Mihály.

Gogoșel, porumbelul dolofan, se așezase între timp pe acoperișul Bisericii Matias, pentru a se adăposti în nișa sa preferată. Ce ploaie neobrăzată, să pornească atât de neașteptat! Îi udase complet haina de pene albastre-cenușii. Porumbelul plouat privea ofensat, clipind mărunt, cum garguiele sculptate ale turnului scuipă apa de ploaie.

– Ce figuri înspăimântătoare! îi străfulgeră prin minte. Înghit apa, apoi o scuipă, batjocorind lumea. Și, pe deasupra, produc niște sunete de parcă ar face gargară.

Nicio clipă nu s-ar fi gândit că garguiele au o sarcină atât de importantă: nu permit apei să se scurgă pe pereți. Figurile lor hâde seamănă cu gorgonele, de aceea li se spun garguie.

Gogoșel ura întreaga lor gloată.

– Aveți mutre înfricoșătoare! le șopti celor mai apropiate două garguie.

Spre norocul lui, dragonii ciopliți nu i-au auzit cuvintele și continuau să scuipe apa fără nici cea mai mică tresărire a feței.

Spre seară, se porni și vântul, mânând spre cetate nori tot mai negri. Gogoșel stătea ghemuit, tremurând de frig, în ascunzișul lui, și privea cu invidie cocoșul de vânt care împodobea vârful Turnului Bela. Penele acestuia niciodată nu erau plouate.

Și mai încolo, deasupra Porții Miresei, stătea un corb uriaș, simbolul Bisericii Matias. Parc-ar fi fost viu, cum ținea în cioc imensul inel de aur.

Gogoșel a mai bodogănit un pic, apoi din senin îi trecu prin minte un gând: cocoșul și corbul nu sunt deranjați de ploaie, dar nici nu pot ciuguli ziua pe stradă firimituri gustoase.

– Ce plictisitor să fii statuie, bălmăji Gogoșel în sine, apoi ațipi.

O bubuitură puternică îi întrerupse somnul. Era aproape miezul nopții și furtuna încă bântuia, un fulger lovind direct în turnul bisericii. Gogoșel, de sperietură, ieși necugetat din adăpostul său. Vântul îl și luă pe sus, astfel că următoarea sclipire o zări doar cu coada ochilor.

Dar nu era un fulger, ci părea ceva straniu. De parcă inelul de aur ar fi căzut din ciocul corbului. Porumbelul dolofan reuși să scape din ghearele vântului dând disperat din aripi, apoi se piti printre coșurile Primăriei, aflată în apropiere. Din fericire, furtuna încetă curând, ploaia și vântul se potoliră, așa că Gogoșel se hotărî să se întoarcă în adăpostul lui preferat, pe acoperișul bisericii. Dar ajungând aici, i se tăie respirația de surprindere. Garguiele bisericii, încremenite până atunci, clămpăneau din gură, își răsuceau gâturile și își roteau ochii de piatră.

– Asta-i prea de tot! se răsti Gogoșel. Nu cumva să înviați!

– Nu ai văzut inelul? mârâi către el garguiul din fața lui.

– Ce fel de inel? întrebă mirat Gogoșel.

– Inelul corbului. A căzut când turnul a fost lovit de fulger.

Gogoșel zbură mai încolo, să inspecteze corbul care-și pierduse inelul, dar vârful turnului era pustiu.

– A dispărut și corbul, se întoarse la gargui, fiind tot mai uluit.

– Caută și el inelul, cu siguranță, îi răspunse capul cu ochii ieșiți din orbite.

– O să apară dimineață, spuse ironic Gogoșel. Mai bine spune-mi cum de ai înviat?

– Nu știu, recunoscu garguiul. Dintr-odată am început să simt cum mi se mișcă gura, deși de mult nu mi-am mișcat-o. Ultima dată mi-au clănțănit dinții acum vreo șaptezeci de ani, când cetatea Buda a fost ținta tunurilor.

– Ceva nu-i în ordine! fu de părere Gogoșel, căci în orice direcție ar fi privit, zărea peste tot numai figuri agitate, care se scărpinau, bălmăjeau și hârâiau.

– Adunătură oribilă! spuse zeflemitor garguiului. Cine-i din stană, să nu se miște!

Garguiul s-a supărat. Nu era vina lui că sculptorul îi cioplise cândva o figură atât de înfricoșătoare. Îl făcuse hidos, ca să țină la distanță de biserică spiritele rele, și nu întâmplător din piatră. Dacă ar fi fost din lut sau din lemn, de mult s-ar fi distrus din cauza intemperiilor.

Gogoșel se mai lamentă un timp că figurile astea înviate nu-l lăsau să doarmă, apoi îl luă somnul.

Până se trezi, furtuna dispăruse fără urmă, soarele de dimineață cuprinsese orașul cu lumina lui rozalie, iar garguiele bisericii stăteau împietrite de parcă niciodată nu s-ar fi mișcat. Gogoșel era gata să creadă că tărăboiul de la miezul nopții fusese doar un vis, însă când își făcu zborul de înviorare în jurul bisericii, constată totuși două schimbări.

Corbul stătea neclintit la locul lui obișnuit, deasupra Porții Miresei, dar din cioc îi lipsea inelul de aur, iar cocoșul de vânt din vârful Turnului Bela dispăruse fără urmă.

Gogoșel stătu să reflecteze un timp asupra acestui fenomen ciudat, dar chiorăitul mațelor îl îndemnă să-și caute de-ale gurii pentru micul dejun.